

Az Öncesi Huzur

— maydurmus · 06 Ocak 2015

Bir meftanın ardından okunan sela gibi
Son kez duydum sesini bir tabutun içinde
Az öncesi huzurdu sonrası bela gibi
Yok yoklara karıştı bir nabutun içinde

Zamansızdı gidişin her haliyle zamansız
Öyle ki turnaların yazın hicreti gibi
Ardından ateş dondu sular yandı dumansız
Çocuğunu kaybetmiş anne ducreti gibi

Hangi kalem yazacak yorulmuş matemimi
Ben beni anlamazken nasıl anlar kağıtlar
Anlatsam kim duyacak beyhude sitemimi
Gecenin gözlerinden zifiriyken ağıtlar

Kim duyacak sesimi kırılmışken kalemim
Son yazdığım şiirin daha ilk satırında
Ve devrik bir cümlenin nesnesiyken elemim
Kimler sözde özneyi tutacak hatırında

O yüzden böyle suskun böyle durgunum biraz
Sır dolu aynaları parçalarken kederim
Şimdi Azrail gelse ona etmem itiraz
Sıfırın hükmü kadar etkisizken ederim

Kim nereden bilecek kimseye dememişken
Beynimde saklı duran hasretin sarasını
Sen nereden bilirsin hiç kurşun yememişken
Göğsümü törpüleyen bu mavzer yarasını

Bir eksik yaşanmışlık yumruklarken bağrımı
Alıp verdiğim nefes çığırime batıyor
Dost bildiğim geceler duymaz oldu çağrımı
Ay umarsız halime yıldızlar kaç çatıyor

Sensizliğin koynunda gördüğüm tüm rüyalar
En az gidişin kadar hayırsızlık kokuyor
Oysa suskun dilimi tırmalayan güyalar
Keşkelerin ardından hâlâ rahmet okuyor

Hangi yolda yürüsem sonu harap bir sokak
Adım atsam üstüme devriliyor cumbalar
Umutum kopmuş uzuv kan kızılı bir şakak
Yüreğimde patlıyor sanki bütün bombalar

Hiç bir şey hasret gibi zorlamadı aklımı
Ne yalnızlık korkusu nede ölüm kaygısı
Kurduğum tüm hayaller terk ederken saklımı
Kalmadı anıların sensizliğe saygısı

Çünkü vuslatın için işlediğim günahlar
Sevaplarım namına şahit sayılmadılar
Ve sensiz doğdu diye öldürdüğüm sabahlar
Sevdanın cihadında şehit sayılmadılar

Ey ömrümün cezası ey benim ağır yüküm
Delini santim santim çürütüyor bu melal
Sen açtın bu davayı elbet senindir hüküm
Kır gitsin kalemimi infazım sana helal